

hed. »Men forresten skal du ikke bryde dit Hoved for meget med den Ting,« havde han sagt. »Hold blot dine Øjne aabne, saa du kender ham, din paradisiske Tvillingbroder, naar han engang kommer. Andet Raad kan jeg ikke give dig.« Historien havde gjort et stærkt Indtryk paa hende dengang. Det var saa forunderligt lokkende at tænke paa, at der et Sted i Verden gik en »Halvpart« omkring og søgte efter hende. Alle ensomme Mænd saae hun spørgende ind i Øjnene: Er det dig? . . . Men endnu før hun fyldte de Tyve havde hun opgivet Haabet om at finde den længselsfuldt Savnede. Hun følte sig saa ulig alle andre Mennesker; ja Tanken om en saadan mandlig Dobbeltgænger indgød hende til Tider Skræk og Uhygge. Da hun første Gang forelskede sig i Torben Dihmer løj hun derfor baade for sig selv og ham. Men forresten havde hun vel ikke dengang været helt sikker paa, at han ogsaa var den rette. Først nu vidste hun det. Hun følte det i disse Øjeblikke næsten smertelig voldsomt, at han var den eneste Mand, hun nogensinde virkelig havde elsket.

Efter Bordet samledes Gæsterne ude i den store *hall*, der optog hele Bygningens Midterparti og var høj og hvælvet som en Kirke. Her præsenteredes Toiletterne. De eleganteste og mest nedringede af Damerne anbragte sig gavmildt i de brede Kurvestole